

brændt sig. Denne Lov er det legislative Udtryk for Raadvildhed, Ubeslutsomhed, bristende Evne og Villie. Man er hallucineret af Frasen om den „ærlige“ Krone, og naturligvis ser man Trosbekendelsen til Pari-Kronen i Udvalgets Betænkning; men man tør ikke gaa til Pari, man *tør* ikke, man bekender det med Kæberne, men man ønsker ikke at fække det med Næverne, det er, om jeg saa maa sige, ganske som en eller anden af Troidene i „Peer Gynt“ siger: „Hvad I kalder Tro, er det, som vi kalder Rædsel.“ Man bekender Troen til Pari-Kronen som den „ærlige“ Krone, men i Virkeligheden føler man Rædsel overfor den, fordi man ved, at Vejen dertil er i saa høj Grad tornebestrøet, fordi man ved, at Krisens Spøgelse formærker Horisonten. Det er fuldstændig rigtigt, som en æret foregaaende Taler har udtalt, at vi havde det rigtig godt her i Landet, inden vi fandt paa den fortvivlede Idé, at vi vilde forbedre vor Valuta, ikke stabilisere den, men forbedre den, begynde at hæve den. Siden den Tid har vi virkelig følt, hvad Deflationens Virkninger koster. Nu har man ikke Mod, de ledende Politikere savner Mod til at stoppe op i Tide ved at stabilisere paa det Punkt, hvor vi nu er, som sikkert ikke er noget over 90 — det er kun den udenlandske Vekselkurs —, men paa det Punkt, hvor den udenlandske og indenlandske Købeevne for Kronens Vedkommende falder sammen, hvad der er et rent *quæstio facti*, et Spørgsmaal, som skal undersøges. Jeg ser, at man i ledende Artikler i „Berlingske Tidende“ skriver, at Deflationen skal vi nu straks og helt igennem. Det er jo saadan en eller anden uansvarlig andenklases Journalist, som skal behage sig i at skrive noget om et Emne, han ikke forstaar sig paa, men de Mænd, som bærer Ansvaret i Regering og Rigsdag, bekender nok Pari, men de tør ikke gaa til Pari.

Saa bliver det næste Spørgsmaal: Stabiliserer man ved dette Forslag, hvis det bliver Lov? Nej, det gør man heller ikke. Derfor var det i og for sig rigtigt at stryge Ordene Stabilisering eller Højnelse, for man hverken stabiliserer eller højner. Man taler om en Hvilepause. Har man grundet Haab om at kunne holde denne Hvilepause? Nej, Betingelsen for, at man skulde kunne holde den, var, at man, foruden at sætte Maksimalkursen for Dollars op, sætte en Minimalkurs for Dollars, til hvilken Nationalbanken skulde købe. Saaledes bærer man sig ad i de Lande, hvor man vil stabilisere: man fastsætter for Seddelbankens Vedkommende en vis Dollarkurs,

til hvilken der skal købes. I Finland, som er det nye nordiske Eksempel paa, hvorledes man paa rationel Maade gennemfører en Ordning af sine Pengeaffærer, har man først undersøgt, hvor Ligevægtpunktet mellem den finske Marks udenlandske og dens indenlandske Købeevne laa. Saa fastsatte man en vis lavere Dollarkurs, til hvilken Finlands Bank forpligtede sig til at købe Dollars, og herved var altsaa den finske Marks øverste Værdigrænse i Guld fastsat. Først langt senere bestemte man sig til at forpligte Banken til at sælge til en Pris, som laa $1\frac{1}{2}$ pCt. over, og hvorved man altsaa fik en laveste Grænse. Dette er Stabilisering, naar man ikke straks vil gaa til Guldindløsning — jeg forstaar meget vel, at Nationalbanken er vejet tilbage fra i hvert Fald nu straks at lave en Guldindløsning, navnlig da paa et Punkt som 90, der sikkert endnu ligger for højt. En saadan Minimalkurs er tilmed en Retningslinie for Spekulationen. Naar Seddelbanken fastholder den, bliver det fordelagtigt for Udlandet at indkøbe, altsaa i dette Tilfælde Kroner, til den lave Kurs og sælge udenlandske Valuta, og derigennem kommer der altsaa Efterspørgsel efter den danske Krone og Udbud af fremmed Valuta.

Saaledes bærer man sig altsaa ad, og nu spørger jeg: Hvorfor rejser egentlig nordiske Parlamentarikere omkring til hinanden om Sommeren? I Sommer rejste vi til Finland, og dér hørte vi et udmærket Foredrag af en udmærket Tekniker og fik en Bunke Litteratur om, hvorledes man i Finland havde baaret sig ad. Dér har de netop baaret sig saaledes ad, fordi de vilde stabilisere, ikke vilde bare, om jeg saa maa sige, vrøvle om Tingene, ikke foregøgle Befolkningen, at der var et helt andet Maal, noget, der blinkede i det fjerne, som Pari, „ærlig Krone“ o. s. v., de vilde kun stabilisere, skaffe Erhvervslivet Ro, skaffe et Pengevæsen, paa hvilket Erhvervene kunde arbejde, altsaa stabilisere. Og hvad havde de saa gjort — nu i Sommer var de allerede i Færd med at gaa videre —, hvad havde de i lang Tid gennemført? De havde fastsat en saadan Minimal-Dollarkurs, til hvilken Finlands Bank var forpligtet til at købe. Jeg nævnte i det Udvalg, Landstinget i sin Tid nedsatte om den nugældende Valutaordning, at hvis man ikke vilde udsætte sig for, at Kronen fuldstændig ukontrolleret hoppede i Vejret, fordi Spekulationen opfordredes til at sættes i Virksomhed ved den Stigning, som var fastsat pr. Halvaar, maatte man ogsaa have en Minimalkurs for Dollars, hvortil Nationalbanken skulde købe,